

έκστράτειαν του. Συνέθεσε πέντε μελοδράματα. Ἡ συμφωνία του *Helle Naechte* καὶ τὰ κουαρτέτα δι' ἔγχωρδα εἶχον γοητεῖαν τὸν Νίτσε.

— Ἀπέθανεν εἰς Παρισίους ὁ ἀκαδημαϊκὸς Αἰμίλιος Μπουτροῦ, ἐκ τῶν κορυφῶν τῆς συγχρόνου φιλοσοφίας εἰς ἡλικίαν 73 ἐτῶν. Ἡ ἐπίδρασις του ἐπὶ τῆς συγχρόνου κινήσεως τῶν ἰδεῶν ὑπῆρξε κολοσσιαία. Τὰ περισσότερα τῶν νεωτάτων φιλοσοφικῶν δογμάτων πηγάζουν ἀπὸ αὐτόν. Ὁ Μπέρξων εἶνε ὁ ἐπιφανέστερος μαθητὴς του καὶ ἡ λεγομένη «Φιλοσοφία τῆς δράσεως» ἀπέρρευεν ἀπὸ τὰς ἰδέας του. Εἰς ἕν ἀπὸ τὰ ἔργα του, ἐκδοθὲν τῷ 1908, ἀπειράθη νὰ συμπιλιώσῃ τὴν Ἐπιστήμην μετὰ τῆς Θρησκείας. Ὁ Μπουτροῦ ἦτο θερμὸς φιλέλληνας.

— Ἀπέθανεν εἰς Παρισίους ἐν ἡλικίᾳ 86 ἐτῶν ὁ πασιγνώστος συνθέτης Κάρολος Λεκόκ. Ἐκ τῶν δημοφιλεστέρων ὀπερεττῶν του εἶνε ἡ «Κόρη τῆς Μαντὰμ Ἀγκώ», παρασταθεῖσα τὸ πρῶτον ἐν Βρυξέλλαις τῷ 1872, ἡ «Ζιροφλὲ-Ζιροφλά», ὁ «Μικρὸς Δοῦξ». Ὁ Λεκόκ συνέθετε κατὰ τρόπον ἀπλοῦν καὶ φυσικόν, ἡ μουσικὴ τοι δὲ ἀπέδωκε τὴν ἐλαφροτέραν χροιάν τοῦ γαλλικοῦ χαρακτῆρος. Παρὰ τὸ προβεβηκὸς τῆς ἡλικίας του διητύνηεν ὁ ἴδιος τὴν ὀρχήστραν, διακρίνεται δὲ διὰ τὴν μετροφορσύνην του.

— Ὁ Μάξιμος Γκόρκυ παρεχώρησεν εἰς τὸ Ρωσικόν

κὸν Κράτος ἀντὶ 450,000 ρουβλίων τὴν δημοσίευσιν τῶν ἔργων του, ἀνέλαβε δὲ νὰ διευθύνῃ τὰς ἐκδόσεις τῆς «Παγκοσμίου Φιλολογίας», σειρᾶς βιβλίων περιλαμβανούσης δισχίλια ἐκ τῶν καλλιτέρων ἔργων τοῦ 10' αἰῶνος. Ὁ Γκόρκυ θὰ ἐκλέξῃ τὰ ἔργα, θὰ γράψῃ τοὺς προλόγους, τὰς σημειώσεις καὶ τὰς βιβλιογραφικὰς πληροφορίες.

— Ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Γάλλου ποιητοῦ Λεκόντ Ντε-Λιλ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ τελευταῖον τεῦχος τῆς «Ἐπιθεωρήσεως τῶν δύο Κόσμων» κριτικὴ μελέτη τοῦ κ. Ρενὲ Πισόν.

— Ἠγγέλθη ὅτι τὸ ἐν Βερολίῳ μέγα ξύλινον ἄγαλμα τοῦ Χίνδεμπουργ κατεστράφη ὑπὸ τῶν ἐπαναστατῶν.

— Ἀπέθανε πλησίον τῆς Γενεύης ὁ Ἕλβετὸς συγγραφεὺς Γουλιέλμος Vogt. Ἐγράψε πολυάριθμα ἔργα ἐκ τῶν ὁποίων γνωστότερα εἶνε *L'Ineluctable drame*, *Un escroc de haut vol*, *Le péril maçonnique en Suisse*, *Calvinopolis*, *Sexe faible*, *Pamphlets Genève*, *Bismarck*.

— Ἡ ἀπονομὴ τῶν βραβείων Νόμπελ τοῦ τρέχοντος ἔτους ἀνεβλήθη.

— Ὁ Μάξ Νορδάου ἐγένετο ὑπουργὸς τῆς Παιδείας τῆς πρώτης Ἰουδαϊκῆς Κυβερνήσεως.

ΤΑ ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΘΕΑΤΡΑ

Θέατρον Κοτοπούλη

Ἀφ' οὗτου εἰς τὰ παρλιόσια θεάτρα παρήλαυνον εἰς δύο ἑσπέρας ἐν συνεχείᾳ οἱ «Ἀθλιοί» καὶ ὁ «Περιπλανώμενος Ἰουδαίος», ἔργον ὀκτάπρακτον δὲν εἶχε παιχθῆ. Ὁ θίασος τῆς δ. Κοτοπούλη μᾶς ἀνέμνησε τὴν παλαιὰν ἐκείνην ἐποχὴν, ὅταν ἀνήγγελε τοὺς «*Δύο Μάγικες*», δρᾶμα ἐξηγημένον ἐκ τοῦ μυθιστορήματος τοῦ Δεκουρσέλ. Κατ' ἀρχὰς ἐπαίχθησαν εἰς δύο μέρη, ἀλλὰ σκέψεις σοφώτεραι ὑπεγόρευσαν τὴν σύμπτυξιν εἰς πέντε πράξεις ἢ μᾶλλον εἰκόνας καὶ οὕτω ἐδόθησαν αὐθεσπερεῖ. Περιπετειῶδες ἔργον, παιχθὲν κατὰ τὸ πρόγραμμα «ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν» εἰς τὸ Παρίσι. Ἐνας σύζυγος ἐκδικούμενος τὴν γυναῖκά του, ἦν νομίζει ἀπιστήσασαν, πάραδίδει τὸ τέκνον του, ὡς νόθον, εἰς ἕνα λωποδύτην. Μετὰ ὀκτὼ ἔτη ἐπιδιώκουν τὴν ἀνεύρεσιν του. Ὁ λωποδύτης εἶχε καὶ αὐτὸς παιδί. Εἶνε οἱ δύο μάγικες. Πρόκειται νὰ ἐξαγορασθῇ ἀντὶ ὑπερογκοῦ ποσοῦ τὸ ἀπαχθέν, ἀλλ' αὐτὸ εἶχε δραπετεύσῃ καὶ δίδουν οἱ γονεῖς τὸ ἰδικόν των. Ἐπανευρίσκονται οἱ δύο μάγικες καὶ θυσιάζεται ὁ ἕνας εἰς μίαν ἐπιθεσιν ἀπάχθηδων, διὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τῆς μητρὸς τοῦ ἄλλου μάγικα, τοῦ πραγματικοῦ τέκνου, ἀποδεικνύεται δ' ἐν τέλει ἡ ἀθωότης τῆς συζύγου. Ἐργον διὰ τὰς λαϊκὰς μάζας, τοῦ ὁποίου ἡ μόνη ἀξία ἦτο ὅτι ἔδωκεν εὐκαιρίαν

εἰς τὴν δ. Κοτοπούλη νὰ μᾶς παρουσιάσῃ ἕνα θαυμάσιον τύπον ἐξύπνου καὶ εὐθύμου χαμινιοῦ. Πολὺ καλὴ καὶ ἡ κ. Πλεμενίδου εἰς τὸν ἀντίθετον χαρακτῆρα χαμινιοῦ εὐγενοῦς καὶ μελαγχολικοῦ.

«*Ἡ Χαμένη*», κοινωνικὸν δρᾶμα τοῦ κ. Διον. Κοκκίνου, χρονογράφου καὶ διηγηματογράφου, γνωστοτέρου ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Μακκαδαῖος. Διὰ πρώτην φοράν ἐνεφανίσθη ὡς θεατρικὸς συγγραφεὺς καὶ ἡ ἀπόπειρά του ὑπῆρξεν, ὅπως καὶ ἡ ἡρωὶς τοῦ ἔργου του, χαμένη. Ὑπόθεσις χωρὶς ἐνδιαφέρον, ἀδεξιότης εἰς τὴν πλοκὴν, διάλογος κουραστικὸς, οἱ χαρακτῆρες ἀψυχολόγητοι. Μία κόρη μεσαίας τάξεως, ἀφοῦ παρεδόθη εἰς τὸν ἐραστήν της, τὸν ἀπατᾷ· αὐτὸς κρίνει καλὸν νὰ ἀρραβωνιασθῇ μετ' ἄλλην, ἡ μνηστὴ διώχει τὴν ἐρωμένην, ὁ μνηστὴρ διαλύει τὸν ἀρραβῶνα του καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ὑπάγῃ εἰς μακρὸν ταξίδι, ἐνῶ ἡ ἐρωμένη ἐτοιμάζεται νὰ αὐτοκτονήσῃ. Τὸ πιστόλι κάμνει περιπάτους εἰς διαφόρους χεῖρας τῶν ἠθοποιῶν καὶ εἰς τὸ τέλος ταξιδιῶν καὶ αὐτοκτονία ματαιοῦνται, ἐκεῖνος καὶ ἐκείνη συμβιβάζονται καὶ κάθονται αὐτοὶ καλοὶ καὶ μεῖς . . . χειρότερον. Τὴν ἡρωίδα ὁ συγγραφεὺς θέλει νὰ παρουσιάσῃ ὡς μάρτυρα μιᾶς ταλαιπωρημένης καὶ ἐκλύτου ζωῆς, ἀλλ' ἐμπαύρησαν ὄχι ὀλιγώτερον οἱ θεαταί.

Θέατρον Κυβέλης

Θεατρικαί ειδήσεις

«*Ἀδάμ*», κομεντί δίπρακτος τοῦ κ. Ι. Παξινοῦ. Ἄδὰμ φυσικὰ εἶνε ἕνας ἄνδρας, ὁ ὁποῖος ὁμῶς δὲν ἀποτελεῖ τὸν κανόνα διὰ νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ πρωτοπλάστου· διότι τὸ κύριον χαρακτηριστικόν του εἶναι νὰ σύρεται, χωρὶς θέλησιν, ὀπισθεν μιᾶς αὐθάδους γυναικὸς καὶ χάριν αὐτῆς νὰ καταφρονῇ μίαν ἀφωσιωμένην εἰς αὐτὸν γυναῖκα, ἣ ὁποῖα καὶ φεύγει ἀπὸ τὸ σπίτι μὲ τὴν σιωπηλὴν θλιψὴν τῆς ἐγκαταλείψεως. Εἰς τὰς δύο γυναῖκας, τὴν νόμιμον καὶ τὴν παρείσακτον, ὁ συγγραφεὺς κατώρθωσε νὰ δώσῃ μίαν ἀντίθεσιν ἀρκετὰ ζωηράν. Ἡ σύζυγος τοῦ ἀγαπᾷ καὶ θυσιάζει τὸν ἑαυτὸν τῆς διὰ νὰ εἶνε εὐχαριστημένος ὁ ἄνδρας τῆς μὲ ἄλλην καὶ ἠέρωμένην, ἣ ὁποῖα ἀπὸ καπρίτσιο τὸν ἐχώρισεν ἀπὸ τὴν γυναῖκά του, ἣ ὁποῖα ἦτο φίλη τῆς, καὶ φέρεται πρὸς αὐτὸν δυναστικῶς καὶ τὸν ἐξευτελίζει καὶ τέλος γίνεται συγχρόνως ἐρωμένη ἐνὸς ἄλλου καὶ ἐκεῖνος, ὅστις ἦτο τόσον σκληρὸς καὶ νευρικὸς εἰς τὴν γυναῖκά του, τώρα τὰ ἀνέχεται ὀλα.

Τὸ ἔργον, καίτοι δὲν ἔχει πολὺπλοκὸν δράσιν, προεκάλεσε τὸ ἐνδιαφέρον. Διακρίνεται διὰ τὸν φυσικώτατον διάλογον, εἰς τινὰς ὁμῶς λεπτομερείας ἔμπροσθεν ὁ συγγραφεὺς νὰ ἀποφύγῃ τολμηρὰς σκηρικὰς ἀτεχνίας, ὡς λ. χ. ἣ ἐπὶ σκηνῆς μετακόμισις τοῦ πιάνου. Ἡ κ. Κυδέλη ἔπαιξε πολὺ τεχνικὰ καὶ μὲ αἰσθημα. Πολὺ καλὴ καὶ ἣ κ. Φιλιππίδου ὡς ἐρωμένη.

Θέατρον «Ὀλύμπια»

Ὡς τιμητικὴ τῆς δ. Φρόσως Κόκκου ἐπαίχθη τὸ «*Ἀγριολούλουδο*», δράμα κοινωνικὸν τοῦ ἐκ Σμύρνης ζωγράφου καὶ δημοσιογράφου κ. Χρ. Συρράκου, μὲ ὑπόθεσιν τὸν ἀνάρμοστον γάμον. Μία πεταχτὴ κόρη — ἀγριολούλουδο — ἀγαπᾷ ἕνα νέον, ἀλλ' οἱ γονεῖς ἐπιβάλλουν εἰς αὐτὴν νὰ πάρῃ ἕνα πλούσιον παρήλικα, ὅστις συμπίπτει νὰ εἶναι ὁ θεῖος τοῦ νέου. Τὸν ὑπανδρεύεται, ἀλλ' ὁ σύζυγος γρήγορα παρίσταται τυχαίως εἰς ἕνα ἐναγκαλισμὸν τοῦ ἐρωτευμένου ζεύγους καὶ θνήσκει εἰς τὸ θέαμα ἐκ καρδιακῆς προσβολῆς. Ἀφίνει διὰ διαθήκης κληρονόμους τὴν γυναῖκα του καὶ τὸν ἀνεψιὸν του — τοὺς δύο ἐρωτευμένους, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐνοῦνται διὰ τοῦ γάμου, τῇ προθύμῃ ἤδη συναινέσει τῶν γονέων καὶ οὕτω ὁ ἀνεψιὸς ὑπεισέρχεται εἰς τὸ χρῆμα τοῦ θείου του καὶ εἰς τὴν γυναῖκά του. Ἡ πλοκὴ ὑπενθυμίζει τὰ παλαιότερα «οἰκογενειακά» ἔργα. Παρατηρεῖται κάποια σκηρικὴ ἀπειρία, ἀλλ' ὁ διάλογος εἶνε ἀρκετὰ καλός.

Μὲ τὰ πρῶτα σύννεφα διεσπάρησαν ἀνὰ τὰς ἐπαρχίας οἱ Ἀθηναῖκοι θίασοι. Τῆς «*Ἀλάμπρας*» μετεκομίσθη εἰς Βόλον, τοῦ «*Πανελληνίου*» εἰς Λάρισσαν. Ἡ Θεσσαλονίκη φιλοξενεῖ τὰς ὀπερέττας Ἀφεντάκη καὶ Παπαϊωάννου. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν μεταπολίσεων ἐσημειώθησαν ἱκαναὶ μετακινήσεις ἡθοποιῶν. Ὁ θίασος Κυδέλης μετέβη εἰς Σῦρον.

— Ἡ χειμερινὴ θεατρικὴ περίοδος προσέκρουσεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἰς τὸν πανικὸν τῆς

Φλόρα Κανδηλάκη

γρίπτης. Τὰ θεάτρα ἔκλεισαν καὶ μόλις περὶ τὰς ἀρχὰς Δεκεμβρίου ἤρχισεν ἀπογευματινὰς παραστάσεις ἣ δ. Κοτοπούλη, ἐνῶ εἰς τὸ «*Ἐτουάδ*» κατέφυγεν ὁ θίασος Νίκια-Φῶρστ παριστάνων ἀνάμικτα «*Παναθήνια*» καὶ τὸ ἐφετεῖον «*Πανόραμα*».

— Ἡ Ἐταιρεία τοῦ Ἑλλήν. Θεάτρου ὥρισε συγγραφικὰ ποσοστὰ 15% ἐπὶ πολυπράκτου ἔργου, 5% ἐπὶ μονοπράκτων ἢ δίπρακτων, 6% ἐπὶ μεταφράσεων καὶ 12% ἐπὶ διασκευῶν ἐκ τοῦ ἀρχαίου θεάτρου, θὰ πληρώνη δὲ 5% εἰς τοὺς ξένους συγγραφεῖς, ὧν ἔργα θὰ παίζωνται κατὰ μετάφρασιν. Τὴν Κριτικὴν Ἐπιτροπὴν διὰ τὴν παραδοχὴν τῶν ἔργων ἀπετέλεσαν οἱ κ.κ. Νιρβάνας, Μελάς, Πολέμης, Δημομητροκόπουλος. Δαμβέργης καὶ Λιδωρικῆς. Τὰ ἑλλην. ἔργα θὰ παίζωνται κατὰ τὴν σειράν τῆς ὑποβολῆς των πρὸς ἔγκρισιν, ἕκαστον ἔργον θὰ κάμνη τρεῖς δοκιμαστικὰς παραστάσεις, θὰ ἐξακολουθῇ δὲ παιζόμενον ἐφ' ὅσον καλύπτονται τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα ἔξοδα τῆς παραστάσεως. Ἀλλὰ καὶ καταβιβαζόμενον, θὰ ἀναβιδάζεται μετὰ 15 ἡμέ-

ρας, ὅτε καὶ θά κρίνεται ἂν εἶνε ἀξίον ζωῆς ἢ θανάτου. Αἱ παραστάσεις θά ἀρχίσουν τὸ προσεχῆς ἔτος.

— Συνεστήθη Ἐταιρεία Δραματικοῦ Θεάτρου ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὁδείου κ. Γ. Νάζου. Ὁ θίασος ἀπετελέσθη ἐκ τῶν κ.κ. Θ. Οἰκονόμου, Ν. Ζάνου, Ν. Ροζάν, Γ. Τσιτσιλιάνου, Ο. Κοντογιάννη, τῶν διπλωματούχων τῆς Δραμ. σχολῆς τοῦ Ὁδείου δεσποινίδων Ζερβοῦ, Κανελλοπούλου, Κοτσάλη, Κωνσταντινίδου καὶ τῆς τελειοφοίτου δ. Βενετίας Μπενῆ Ψάλτη. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἠθοποιῶν θά συμπληρωθῆ βραδύτερον. Αἱ παραστάσεις θά δίδωνται εἰς τὸ Βασιλ. θέατρον. Τὰ διδαχθῆσόμενα ἔργα θά κρίνονται ὑπὸ εἰδικῆς ἐπιτροπῆς· θά διδῶνται καὶ ἀρχαῖα ἔργα, καταλλήλως διασκευαζόμενα ἀπὸ γλωσσικῆς καὶ θεατρικῆς ἀπόψεως. Ὁ θίασος κατὰ τὸ θέρος δὲν θά παύσῃ. Οἱ ἠθοποιοὶ θά εἶνε ἐπίκριτοι, κατὰ τὸ σύστημα τῆς «Γαλλικῆς Κομωδίας».

— Ἡ γνωστοτάτη πρωταγωνίστρια τῆς Ἑλλην. ὀπερέττας Φλόρα Κωνδυλάκη, ἣτις παρεπεδήμει ἐν Θεσσαλονίκῃ μετὰ τοῦ θιάσου Ἀφεντάκη, ἐκδραμοῦσα ἔφιππος, ἔπεσε ἐκ τοῦ

ἵππου τῆς καὶ ἔμεινε ἀπνους. Ἡ τοιοῦτον τραγικὸν τέλος εὐρούσα συμπαθῆς καλλιτέχνις ἦτο ἀπὸ τὰς πλέον μορφωμένας ἠθοποιούς, καλλιστής ἐκ Κων/πόλεως οἰκογενείας, εἰς δὲ τὸ θέατρον διεκρίθη καὶ διὰ τὴν συμπαθῆ καὶ ἔντονον φωνήν τῆς καὶ διὰ τὴν χορευτικὴν τέχνην τῆς.

— Εἰς τὰ «Ὀλύμπια» ἐπαίχθη τετράκις ὑπὲρ ἐλληνικῶν καὶ ἀγγλικῶν φιλανθρωπικῶν σκοπῶν ἀγγλιστὶ μία νέα πρωτότυπος καὶ εὐφρεστάτη ἀγγλικὴ σατυρικὴ ἐπιθεώρησις ὑπὸ τὸν τίτλον «Νέον Λονδίον» ὑπὸ ἐρασιτεχνῶν ἀξιωματικῶν καὶ ναυτῶν τοῦ ἐν Πειραιεὶ παραμένουτος Ἀγγλικοῦ ὑδροπλανοφόρου «Ark-Royal». Τὸ ἔργον ποιικίλλεται ἀπὸ εὐθυμῶν ἄσματα καὶ χοροῦς. Τὰ γυναικεῖα πρόσωπα ὑπεδύθησαν ἄνδρες μὲ πολλὴν φυσικότητα.

— Ὑπὲρ τῶν σκοπῶν τοῦ «Πανθρακικοῦ Συλλόγου» ἐδόθη παράστασις εἰς τὰ «Ὀλύμπια», καθ' ἣν ὑπὸ τοῦ θιάσου τῆς κ. Κυβέλης ἐπαίχθη τὸ «Ὑπηρετεῖν» τοῦ Λαβεδάν, ὁ κ. Πολέμη· ἀνέγνωσεν ἀνέκδοτον ἐπίκριτον ποιήματ' αὐτοῦ καὶ ὁ ἠθοποιὸς κ. Ν. Παπαγεωργίου ἀπήγγειλε δύο ποιήματα τοῦ Βιζυηνοῦ, τὴν «Ἐπαίτιδα τῆς Βιζύης» καὶ τὴν «Νοσταλγίαν».

Ἑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Ἑ

ΕΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας προεκήρυξε καλλιτεχνικὸν διαγωνισμὸν πολυχρῶμων ἐλληνικῶν εἰκόνων πρὸς διακόσμησιν τῶν δημοτικῶν σχολείων καὶ ὑποβόηθῃσιν τῆς διδασκαλίας. Θέματα τῆς πρώτης σειρᾶς ὤρισε τὰ ἑξῆς: 1) Ἡ σπορά, 2) τὸ θέρος, 3) τὸ ἄλφι, 4) ὁ τρύγος, 5) ὁ ὀρνιθῶν, 6) τὸ μονοῦρι, 7) ὁ χειμῶν, 8) ἡ τράτα, 9) ἡ βασιλόπηττα, 10) ἡ Δαμπρή, 11) ἡ Πρωτομαγιά, 12) ἡ φωτιὴς τοῦ Ἀϊ-Γιάννη, 13) ἡ Γοργόνα καὶ τὸ καράβι, 14) οἱ Καλλικάντζαροι στὸν μύλο, 15) Κομικὴ σκηνὴ ἐκ τοῦ παιδικοῦ βίου ὡς διακοσμητικὸν διάζωμα τοῦ τοίχου. Αἱ εἰκόνες πρέπει νὰ ὑποβληθῶσι μέχρι τῆς 20 Δεκεμβρίου. Ἀμοιβὴ ἐκάστης εἰκόνος δραχμαὶ 1,000—1,1500.

— Ἡ Ἐταιρεία τῶν Βυζαντινῶν σπουδῶν ἐπεκάλεσθ' τὴν ἀντίληψιν τῆς Κυβερνήσεως πρὸς ἔξακριβώσιν τῶν καταστραφέντων καὶ συληθέντων ὑπὸ τῶν Βουλγάρων ἐν Ἀν. Μακεδονίᾳ κειμηλίων τῆς Βυζ. ἱστορίας καὶ τέχνης ἐκ τῶν ἐκκλησιῶν καὶ μονῶν.

— Ὄρίσθησαν μέλη τοῦ καλλιτεχνικοῦ συμβουλίου τῆς Ἐθνικῆς Πινακοθήκης ὁ ζωγράφος κ. Κ. Μαλέας καὶ ὁ λογογράφος κ. Κ. Χατζόπουλος.

— Εἰς τὴν προθήκην Ἐλευθερουδάκη ἐπὶ τῇ εἰσπλῶ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τοῦ Ἑλληνοσομματικοῦ στόλου, ὁ κ. Μαλέας ἐξέθηκε 20 θαλασσογραφίας, ἐν αἷς εἰκονίζονται μέρη τῆς Πόλεως, ὁ πύργος τοῦ Λεάνδρου, μὲ κυριαρχοῦντα πίνακα - σύμπλεγμα τοῦ Ὁρφῆος καὶ τοῦ Πηγᾶσου πρὸ τῆς Κων/πόλεως. Εἰς

τὰ ἔργα τοῦ αὐτοῦ ὁ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καλλιτέχνις μὲ τοὺς γνωστὸς παραδόξους χρωματισμοὺς ἀποδίδει ἐπιτυχῶς τὴν ἀτμόσφαιρα καὶ τὴν γραφικὴν τῆς θάλασσαν μὲ τοὺς ἐναλασσομένους φωτισμοὺς.

— Ἀπέθανεν ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐνθα ὑπηρετεῖ ὡς ἔφεδρος ὁ νεαρὸς γλύπτης Μιχ. Καρακατσάνης, υἱὸς τοῦ μακαρίτου γλύπτου Ἰω. Καρακατσάνη, τοῦ σμιλευσάντος τὸν ἀνδριάντα τοῦ Διάκου.

— Εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἐταιρείας Γεο ἐγένετο ἔκθεσις ἔργων τοῦ ἐν Κερκύρᾳ ὕδατογράφου κ. Ἀγγ. Γιαλλινᾶ, ὅστις ἀπὸ τινων ἐτῶν δὲν εἶχεν ἐμφανισθῆ εἰς τὰς Ἀθηναϊκὰς ἐκθέσεις. 161 ὕδατογραφαὶ ἐξετέθησαν, παριστώσαι τοπεῖα, μνημεῖα καὶ θαλασσογραφίας διαφόρων τόπων Ἀθηνῶν, Ἡπείρου, Καίρου, Βενετίας, ἰδίως δὲ τῆς Κερκύρας.

Ὁ κ. Γιαλλινᾶς εἶνε λεπτότατος ζωγράφος, ποιητικὸς, κατ' ἐξοχὴν δὲ τεχνίτης τῆς ἀκουαρέλλας. Ἡ θάλασσα εἰκονίζεται εἰς διαφόρους θεατρικὰς ἀόψεις. Ἀντιγράφει τὴν φύσιν λεπτομερῶς, ἐξωτερικῶς καὶ μυστηριῶς τῆς, ἀλλὰ δίχως ἐσωτερικότητα ψυχῆς, προσωπικὴν ἔκφρασιν. Ὀλιγωτέρους πίνακας ἂν ἐξέθετε, θά ἐκέριδε περισσότερον εἰς ἐκτίμησιν ὁ συμπαθῆς καλλιτέχνης. Οἱ πίνακες λ. χ. τῶν ἀρχαίων μνημείων καὶ τῆς Βενετίας—τινὲς τῶν ὁποίων φαίνονται ἀντιγραφαὶ—καὶ μικροὶ τινες πίνακες διὰ τὸ ἐμπόριον γραφέντες—ἔπρεπε νὰ λείπουν.

Τὰ καλλίτερα ἔργα τῆς ἐκθέσεως εἶνε ἡ Ρεμματιά (ἀρ. 73), τὸ Καλοκαιρινὸ πρῶτ, ἡ παριστώσα ποιμνιον, ἡ ἀνθισμένη εἰσοδος κήπου. Ἐπίσης προκα-